

РЕШЕНИЕ

№ 6283

гр. София, 12.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 12.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **10624** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 118 Кодекса за социално осигуряване /КСО/.
Образувано е по жалба на Р. А. М., ЕГН [ЕГН], с адрес: обл. П., общ. А., [населено място], ул. „К. Б.“ № 18, срещу Решение № 2153-21-177/19.06.2018 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № 500703/16 от 23.02.2018 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване (ПО).
С жалбата се иска отмяна на оспореното решение, като е изложено становище, че същото е незаконосъобразно. Поддържа, че в решението са приложени неправилно материалните разпоредби на КСО, тъй като в чл. 99, ал. 1 от КСО са изчерпателно визирани основанията за отмяна на влезли в сила индивидуални административни актове, поради което е недопустимо преразглеждане на пенсионна преписка. Посочва, че решението е немотивирано и постановено след 6-месечния преклузивен срок, считано от 12.12.2014 г. Иска се отмяна на оспореното решение, като се приеме, че отговаря на законовите изисквания за пенсиониране, да бъде възстановена личната му пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал.1-2 КСО, отпусната с разпореждане № [ЕГН]/12.12.2014 г., считано от 02.06.2014 г., вкл. като се признае, че внесената от него на 24.04.2018 г. сума е внесена без правно основание и му бъде изцяло възстановена.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адв. М., поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноските по делото. Представя писмени бележки.

Ответникът – Директора на ТП на НОИ – [населено място], чрез процесуален

представител юрк. П., счита жалбата за неоснователна и недоказана. Моли същата да бъде отхвърлена, а обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Излага подробни доводи в депозирано писмено становище. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от преписката е, че със Заявление № МП-135799 от 18.11.2014 г. Р. А. М. е поискал лична пенсия за осигурителен стаж и възраст и е представил изискуемите документи по чл. 2 от НПОС за преценка на претендираното право и за определяне размера на пенсията, като е посочил постоянен адрес: гр. А., ул. „К. Ал. Б.* № 18 и настоящ адрес: [населено място],[жк], 117. вх. А, ал. 3. р-н П.. Последният е бил адрес за кореспонденция с лицето от 2014 г.

С Разпореждане № [ЕГН] от 12.12.2014 г. исканата пенсия е отпусната в минимален размер до определяне на същия по реда на КСО, а с последващо разпореждане от 21.03.2015 г. е изчислен действителният ѝ размер - 518.24 лв., който впоследствие неколккратно е осъвременяван.

Във връзка със служебна проверка на пенсионната преписка на Р. А. М.. с изготвени от контролните органи на НОИ констативни протоколи било установено, че липсват данни за лицето в разплащателните ведомости, както следва на:

СО “Вторични суровини“ за периода от 01.07.1973 г. до 01.05.1976 г.; [фирма] - А., за периода от 23.09.1976 г. до 13.01.1978 г.; „Тютюнев комбинат*1 - А., за периода от 15.05.1978 г. до 31.05.1978 г.

Установено било още и че осигурителят Б. ТП Е. ПТП действително е издал образец УП-2 за периода от 01.01.1986 г. до 31.12.1988 г., но за брутен доход 13 654,61 лв., а не за 29 155.16 лв., който е представен пред пенсионния орган и по който е изчислена и изплащана пенсията на жалбоподателя. Предвид установеното, стажът за горепосочените периоди не е зачетен и било прието, че с оглед безспорния стаж на Р. М., последният не е имал право на лична пенсия за ОСВ.

Във връзка с установеното, с Разпореждане № [ЕГН]/211 от 28.10.2016 г. е отменено разпореждането от 12.12.2014 г. за отпускане на пенсията и всички последващи, постановен е отказ да бъде отпусната лична пенсия за ОСВ на Р. А. М. и е разпоредено надвзетата пенсия да се събере на основание чл. 114, ал. 1 от КСО.

С Жалба № 1012-21-269 от 06.03.2017 г. Р. А. М. с отново посочен адрес в [населено място] е обжалвал разпореждането от 28.10.2016 г., като е приложил три решения на ВАС.

В образуваното производство по чл. 117 от КСО е изискана информация от пощенския оператор „М & ВМ express“ както и връчването на разпореждането. Видно от получения отговор с приложен заверен препис на протокол за предаване на пратки на куриер. Р. М. е получил лично разпореждането от 28.10.2016 г. на постоянния си адрес в [населено място] на 27.11.2016 г., от която дата е започнал да тече преклузивният срок по чл. 117 от КСО за обжалването му. Тъй като жалбата не е подадена в този срок, с Определение № 2153-21-82 от 07.04.2017 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град същата е оставена без разглеждане като недопустима поради просрочие и производството по нея е прекратено. Определението е връчено на 10.05.2017 г. на постоянния адрес- на лицето в [населено място], [улица], на член на семейството Е. М.. От последната дата е започнал да тече 7-дневният срок за

обжалването с частна жалба пред АССГ.

Същото не е обжалвано и е влязло в законна сила Разпореждане № [ЕГН]/211 от 28.10.2016 г., с обжалването в настоящото контролно административно производство с Разпореждане № 500703/16 от 23.02.2018 г. е било разпоредено Р. А. М. да възстанови неправилно изплатената му сума от лична пенсия за ОСВ в размер 19 059.76 лв. от които главница в размер 15 304.21 лв. за периода от 02.06.2014 г. до 31.10.2016 г. и лихва 3 755.55 лв., начислена към 23.02.2018 г.

С Жалба № 8845/03.05.2018 г. Р. А. М. е обжалвал разпореждане от 23.02.2018 г. пред АС - Пловдив. С Определение № 878/04.05.2018 г. по адм. д. № 1333/2018 г. АС - Пловдив е прекратил производството във връзка с нарушена подведомственост и е изпратил жалбата на Директора на ТП на НОИ С. град. Съдебното определение е влязло в сила на 31.05.2018 г. и в негово изпълнение е постановено процесното решение № 2153-21-177 от 19.06.2018 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град. С него жалбата е оставена без уважение като неоснователна и е потвърдено разпореждането.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата представени с административната преписка, както и тези от страните и е назначена, изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, която съдът кредитира доколкото вещото лице е отговорило на поставените му задачи. Експертът е изчислил размерът на пенсията за осигурителен стаж и възраст в два варианта, като първият е изчислен с представеното удостоверение от Б., приложено от жалбоподателя със заявлението си за пенсиониране и вариант две по констативния протокол, издаден от ТП на НОИ – С.. В първият вариант е приел, че жалбоподателя към 02.06.2014 г. е имал навършени 63 години, 10 месеца и 29 дни и трудовия му осигурителен стаж е следния: за II категория труд – 14 г. 11 м. 04 дни, за III категория труд 24г.,03 м. 03 д. превърнат по реда на чл. 104, ал. 2 и 9 от КСО от II в III категория труд 42 години, 10 месеца, 08 дни, в размер на 503,28 лв. Във втория представен от вешото лице варианте установил, че към 02.06.2014 г. жалбоподателя е имал навършени 63 години, 10 месеца и 29 дни и трудовия му осигурителен стаж е следния: за II категория труд – 13г. 06 м. 13 дни, за III категория труд 20 г.,06 м. 26 д. превърнат по реда на чл. 104, ал. 2 и 9 от КСО от II в III категория труд 37 години, 05 месеца, 24 дни, в размер на 367,61 лв.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в законоустановения 14-дневен срок и при наличието на правен интерес, с оглед на което, съдът намира жалбата за ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт,като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Предмет на настоящия спор е Разпореждане № 500703/16/23.02.2018 г., което е издадено от компетентен административен орган, съгласно заповед № 134 от 19.07.2013 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, а решение № 2153-21-177/19.06.2018 г. от компетентния горестоящ административен орган по смисъла на чл.117, ал. 1, т. 2 от КСО - директора на ТП на НОИ. Съдът приема, че оспорените административни актове са издадени от компетентни административни

органи във връзка с отменителното основание по чл.146, т.1 АПК и в установената форма по смисъла на чл.146, т.2 вр. чл.59, ал.2 АПК. При постановяването им не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.146, т.3 АПК - такива, които накърняват правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт с друго съдържание. Материалната законосъобразност на изложените от административния орган мотиви, съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол за законосъобразност, доколкото спорът между страните е изцяло правен.

Въз основа на събраните доказателства пенсионният орган е зачел осигурителния стаж на жалбоподателя при условията на II-ра категория труд в размер на 13 г. 06 м. 17 дни, при условията на III-та категория труд - 20 г.- 6 м. 17 дни, като на основание чл. 104 от КСО общ осигурителен стаж превърнат към III категория труд е в размер 37 г. 05 м. 23 дни, поради което е достигнал до извода, че жалбоподателят не изпълва предпоставките за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.1-2 от КСО и чл.68, ал.3 е извършена също правилно, съобразно цитираните правни норми.

Съобразно чл.40, ал.1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ осигурителният стаж се установява с данните по чл.5, ал.4, т.1 от КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец. Съгласно чл.40, ал.2, изр.1 от НПОС осигурителният доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски, се установява с данните по чл.5, ал.4, т.1 КСО или с осигурителна книжка, както и документ по утвърден образец. В ал.3 от същата разпоредба е регламентирано, че издаденият документ задължително отразява данните от разплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд.

От процесното разпореждане се установява, че Р. М. е получавал лична пенсия за ОСВ по чл. 68, ал. 1-2 КСО, която е била отпусната с Разпореждане № [ЕГН]/12.12.2014 г., считано от 02.06.2014 г. Установява се още, че след извършена проверка относно истинността на предоставените документи са издадени констативни протоколи от Дирекция „К.“, в които е посочено, че липсват данни за лицето в разплащателните ведомости: за периода 01.06.1978 г. – 13.03.1979 г. от фирма „А. – Табак“ АД, за периода 13.06.1972-21.02.1973 г. от фирма [фирма], за периодите 01.01.2986 г.-31.12.1988 г и 01.01.1984 г. – 07.08.1989 г. от фирма „Поделение за товарни превози – П.“. В конкретния случай е проявил недобросъвестност, тъй като при подаване на заявлението за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст е представил удостоверителен документ, който е от значение за определяне размера на пенсията му.

При извършената проверка безспорно е било установено, че представеният от жалбоподателя образец на УП-2 № 2340/30.05.2014 г. е бил издаден в нарушение на чл. 40, ал. 3 от НПОС, тъй като в него е посочен размер, в който е завишен малко повече от двукратно размерът на реалния осигурителен доход на лицето за първия базисен период по смисъла на чл. 70, ал. 3 от КСО, което съответно изначално е довело до определяне на много по – висок индивидуален коефициент и по – висок размер на пенсията. Видно от Констативен протокол № КП-5-15-00157250/14.07.2016 г. за извършена проверка по разходите на ДОО на „Поделение за товарни превози- П.“, от посочения осигурител е издаден образец УП – 2 № 2340/30.05.2014 г. за периода от 01.01.1986 г. до 31.12.1988 г. с брутно възнаграждение 13 654,61 лв. този

размер се потвърждава и от представените по делото ведомости на Б. „Товарни превози“, поделение „Товарни превози – П.. Същият образец е депозиран лично от жалбоподателя М. на 02.05.2018 г. пред ТП на НОИ – П.. Във връзка с изложеното, безспорно е че първоначално представеното УП – 2 за целите на пенсионното производство не съответства на издадения под същия номер в последствие такова, поради което съдът споделя изводите на административния орган, че Р. М. недобросъвестно е получавал пенсия, поради което с разпореждане от 23.02.2018 г. на Ръководителя по “Пенсионно осигуряване” при ТП на НОИ С.-град е постановил надвзетата пенсия да се събере от лицето на основание чл.114, ал.1 от КСО.

Нормата на чл. 98, ал.2 КСО/в редакцията и към датата на постановяване на акта/ дава възможност на длъжностните лица по чл. 98, ал.1 КСО да издават разпореждания и за възстановяване на неправилно изплатените суми за пенсии, а тази на чл. 114, ал.1 КСО е постановявала, че недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания следва да се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113 от КСО.

От прочита на двата текста в съответните им приложими редакции се установява, че правилото на чл. 114, ал.1 КСО е общо такова за Кодекса, приложимо при всички случаи, при които се установява хипотеза на недобросъвестно получаване на суми за всякакви видове осигурителни плащания, като в тези производства компетентен орган е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на НОИ или друго длъжностно лице, определено от Ръководителя на поделението /така чл. 114, ал.3 КСО/, докато нормата на чл. 98, ал.2 КСО дава специална компетентност и на други длъжностни лица, вкл. и на това, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в съответното ТП на НОИ – да издава подобни разпореждания, но само за неправилно изплатени суми за пенсии.

В случая е безспорно, че издателят на разпореждането от 23.02.2018 г. е длъжностно лице по „ПО“, поради което е налице компетентността по чл. 98, ал.2 КСО на длъжностното лице, а тъй като разпореждане № [ЕГН].211 от 28.10.2016 г. е издаден на основание чл. 99, ал.1, т.2 , то е безспорно налице и търсената от закона хипотеза на неправилно отпусната пенсия респ. недобросъвестно получена от адресата такава. Още повече, че видно от доказателствата по делото, а именно от приложения към писмо с изх. № 17-333/28.03.2017 г. от “М & ВМ express протокол за предаване на пратки, същото е било връчено на жалбоподателя на постоянния му адрес в [населено място] на 27.11.2016 г. Срещу посоченото разпореждане е депозирана жалба от 06.03.2017 г., с която Ръководителя на „ПО“ е отказал да отпусне лична пенсия за ОСВ и е постановил надвзетата пенсия да се събере от лицето със законната лихва е обжалвано и с Определение от 07.04.2017 г. Директора на ТП на НОИ С. – град е оставил жалбата без разглеждане и е прекратил производството по нея.

В казуса именно самото отпускане на пенсията на М. не съответства на действително установения му осигурителен стаж, съобразно който е следвало да се прецени и правото му на пенсия към 2014 г., поради което правилно това положение е било приведено в такова съответствие с правно дължимото, макар и по-късно.

При прочита на двата текста, послужили за основание за издаване на това разпореждане, се установява, че нормата на чл. 98, ал.2 КСО говори за "...неправилно изплатени суми...", докато тази на чл. 114, ал.1 КСО говори за "...недобросъвестно получени суми...". Очевидно е в тази връзка, че всяка недобросъвестно получена сума

задължително се явява и като неправилно извършен разход от фондовете на ДОО, но не всяка неправилно изплатена сума за такъв разход се явява винаги и недобросъвестно получена от съответното лице.

В този смисъл уредбата в КСО сочи, че неправилно изплатените суми/не само за пенсии/ подлежат на връщане от субекта, който ги и получил само, ако са получени недобросъвестно, т.е. лицето е знаело според обстоятелствата, че този разход не му се полага или е извършило определени действия или пък е бездействало в нарушение на конкретно правило за поведение. В конкретния случай жалбоподателя е представила документ с невярно съдържание, тъй като е посочен размер на осигурителния доход, за който няма данни в разплащателните ведомости на съответните предприятия да е бил в такъв размер.

Ето защото на Ръководителя на пенсионното осигуряване също е дадено правото да издава разпореждания за възстановяване на неправилно изплатени суми, но само за пенсии и то във връзка с уредбата по чл. 114, ал.1 КСО и възражението за нищожност поради некомпетентност на органа издал разпореждане № 500703/16/23.02.3018 г., потвърдено с оспореното пред настоящата инстанция решение е неоснователно.

Не се споделя твърдението на жалбоподателя, че никога не е живял в [населено място], съдът видно от Протокол от 15.04.2019 г. е установил, че от представеното по делото заявление на жалбоподателя М. самият той е посочил като свой настоящ адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] за което по делото е налично и удостоверение от Столична община, както е и посочил за свой постоянен адрес [населено място].

Законът поставя единствено в чл. 142 от АПК изискване за преценка на материалния закон към момента на издаване на административния акт, но това е нещо съвсем различно от тълкуването на страната за задължение на органа да се произнесе по заявление по което вече се е произнесъл, вкл. и чрез отмяна на собствения си акт в условията на чл. 99 от КСО. В заключение следва да се посочи ,че жалбоподателя може да подаде ново заявление за отпускане на пенсия при наличие на основания за това.

Видно от изложеното, извода който прави настоящият състав по отношение на оспорването на Р. А. М. срещу Решение № 2153-21-177/19.06.2018 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № 500703/16 от 23.02.2018 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване е за неоснователност на същото.

Предвид претенцията за заплащане на юрисконсулско възнаграждение и изхода на спора – същата се явява основателна и жалбоподателя следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата 100 лв., на осн. чл.143 от АПК във вр.чл.78 от ГПК във вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ за юрисконсулско възнаграждение.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. А. М., ЕГН [ЕГН], с адрес: обл. П., общ. А., [населено място], ул. „К. Б.“ № 18, срещу Решение № 2153-21-177/19.06.2018 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № 500703/16 от 23.02.2018 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване като НЕОСНОВАТЕЛНА

ОСЪЖДА Р. А. М., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ- С.-град сумата 100 лв., представляваща юрисконсулско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: